ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. T.,** zastoupený Mgr. Martinem Bauerem, advokátem se sídlem Lipová 234/22, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2015, č. j. 33 Ad 2/2014 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi Mgr. Martinu Bauerovi - **se určuje** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka 3.146 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2015, č. j. 33 Ad 2/2014 - 46, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 27. 11. 2015, č. j. 33 Ad 2/2014-46, odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ust. § 68 písm. a) s. ř. s. z důvodu nepřípustnosti žalobu J. T. proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 10. 2012, č. j. X, kterým mu byl přiznán zpět invalidní důchod ode dne 20. 6. 2012 (namísto ode dne 1. 9. 2010), a navíc i v nesprávné

výši 5.060 Kč měsíčně místo ve výši 6.557 Kč, ve které mu byl původně vyměřen k datu odnětí důchodu, a podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl z důvodu opožděnosti i žalobu J. T. směřující proti usnesení České správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 1. 2013, č. j. X, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení o námitkách.

Krajský soud, vázán předchozím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Ads 72/2014 - 37, především dospěl k závěru, že žalobce, i s ohledem na své vyjádření ze dne 31. 7. 2015, upřesnil svou žalobu zejména v tom smyslu, že napadá rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2012, č. j. X a že mu jde primárně o zvýšení přiznaného důchodu a jeho zpětné doplacení ke dřívějšímu datu. Směřuje-li však žaloba proti tomuto rozhodnutí žalované, nebyla splněna podmínka předchozího vyčerpání opravných prostředků. Přezkoumání takového rozhodnutí správním soudem není proto přípustné z důvodu uvedeného v ust. § 68 písm. a) s. ř. s., neboť by znamenalo porušení zásady subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.). Již z tohoto důvodu musela být žaloba odmítnuta (pro nevyčerpání všech opravných prostředků ve správním řízení).

Žalobu je však třeba odmítnout i v případě, že směřuje eventuelně i proti usnesení žalované ze dne 14. 1. 2013, č. j. X, o zastavení řízení o námitkách, což dovodil i Nejvyšší správní soud z širšího kontextu žaloby podané samotným J. T. Ten totiž v žalobě zmiňuje i předchozí rozhodnutí vydaná v jeho důchodové věci, jakož i skutečnost, že v době podání žaloby bylo řízení o námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalované již zastaveno. V tomto případě je ovšem třeba žalobu odmítnout pro její opožděnost. Žaloba podaná k poštovní přepravě dne 10. 1. 2014 nemůže být včasná, když lhůta k jejímu podání marně uplynula dne 18. 3. 2013 (usnesení bylo doručeno žalobci dne 18. 1. 2013). Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se krajský soud vůbec zabýval otázkami zákonnosti tohoto rozhodnutí o zastavení řízení.

Krajský soud proto z uvedených důvodů dovodil, že v předmětné věci nebyly dány podmínky k meritornímu projednání žaloby směřující proti uvedeným správním rozhodnutím. Musel proto podanou žalobu odmítnout jako nepřípustnou ve smyslu ust. § 68 písm. a) s. ř. s., resp. eventuelně ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. b) téhož zákona jako opožděnou.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce J. T. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že se nezabýval jeho věcí meritorně, ač tak měl správně učinit. Zdůrazňuje, že ke zpětvzetí jeho námitek došlo pod nátlakem správního orgánu, který mu sdělil, že do 8 dnů bude muset předložit lékařskou dokumentaci. Pokud tak neučiní, bude jeho nárok posuzován podle doposud shromážděných důkazů. Nelze při tom vyloučit ani odejmutí vyplácených dávek, které jsou podmíněny jeho invaliditou. Z obavy o odejmutí sociálních dávek (invalidního důchodu) byl v podstatě přinucen vzít zpět své námitky proti rozhodnutí o již stanoveném důchodu. Zpětvzetí námitek proto nemohlo mít dovozované právní následky, když správní orgán lstí zneužil jeho důvěřivosti s legendou, že je v jeho nejlepším zájmu, aby své námitky vzal zpět. Rozhodnutí o zastavení řízení proto nemělo být vůbec vydáno. Nesprávný je i právní názor krajského soudu, že jako účastník řízení nevyčerpal veškeré možné opravné prostředky. Ještě před podáním žaloby proti napadenému rozhodnutí

žalované podával různé druhy opravných prostředků. Například dne 15. 2. 2013 adresoval žalované na místní poště opravný prostředek proti nezákonnému rozhodnutí o zastavení řízení. V něm předestřel, že zpětvzetí námitek bylo v podstatě vynuceným úkonem, který nemůže mít žádné následky. Správní orgán ale jeho návrh ignoroval a neřešil jej. Z těchto důvodů má za to, že lhůtu k podání žaloby zmeškat nemohl a že vyčerpal veškeré možné opravné prostředky.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu i nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Je tomu tak proto, že odůvodnění na str. 4 odst. 7 usnesení krajského soudu je v logickém rozporu nejen s výrokem uvedeného rozhodnutí, ale i s dále podaným odůvodněním. Sám se ztotožňuje se skutkovým závěrem krajského soudu, že proti dotčenému rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2012 podal námitky jako řádný opravný prostředek. Z této okolnosti však krajský soud v uvedené části svého usnesení dovozuje nesprávný závěr, že z jeho strany nebyla splněna zákonná podmínka vyčerpání opravných prostředků a že soudní přezkum takového rozhodnutí by znamenal porušení zásady subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.). Takovému závěru ale nesvědčí podání námitek. Žaloba proto není ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2012, č. j. X, nepřípustná. Žaloba však není ani opožděná. Za tohoto stavu měl krajský soud podanou žalobu posoudit meritorně a nikoliv ji odmítat.

Tím, že se krajský soud podanou žalobou nezabýval věcně, ale bez dalšího ji odmítl, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Nezabýval se tedy ani žalobními body a k nim se vztahující žalobní argumentací, ač tak správně učinit měl. Správní orgán mu při tom přiznal nesprávně nižší invalidní důchod, než jaký odpovídá jeho zdravotnímu stavu, který byl nadto posouzen podle neúplné zdravotní dokumentace. V podrobnostech odkazuje na obsah podané žaloby a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Ke konkrétně vytýkané nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost uvádí, že podle jejího názoru jde o pouhou písařskou chybu. Nesdílí proto přesvědčení stěžovatele, že by bylo napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné. Stěžovatel byl řádně poučen o možnosti podat námitky proti rozhodnutí ze dne 19. 10. 2012, č. j. X. Této možnosti také využil. Je tedy nesporné, že námitky stěžovatel uplatnil a že jejich zpětvzetím znemožnil jejich přezkoumání. V usnesení o zastavení řízení o námitkách byl stěžovatel i náležitě poučen o svých procesních právech. Tyto stěžovatel také využil, ale opožděně. Je tedy zcela jednoznačné, že stěžovatel svou kasační stížností odmítá přijmout skutečnost, že výsledek soudního rozhodování je odvislý od jeho vlastního úkonu – od zpětvzetí námitek. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z kasační stížnosti a z jejího doplnění ze strany ustanoveného zástupce vyplývá, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení krajského soudu z důvodu podřaditelného pod ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jde - li o nepřezkoumatelnost usnesení

krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této otázky musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření*

závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.".

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech, či jiných rozhodných okolnostech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto okolností. Uvedené potom musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Z odůvodnění rozhodnutí musí být též patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Při posuzování otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů není podstatné, zda je přezkoumáván rozsudek, či pouhé usnesení krajského soudu. Je tomu tak proto, že podle ust. § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.

Z napadeného usnesení krajského soudu zřetelně vyplývá, z jakých důvodů tento správní soud žalobu odmítl. Ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2012, č. j. X, kterým mu byl zpět přiznán invalidní důchod, tomu tak bylo pro nepřípustnost žaloby z důvodu nevyčerpání všech opravných prostředků a ve vztahu k usnesení žalované ze dne 14. 1. 2013, č. j. X, z důvodu opožděnosti žaloby. K těmto důvodům odmítnutí žaloby krajský soud účastníkům řízení předestřel i skutkové důvody, na jejichž základě dospěl k uvedenému právnímu názoru. Vyslovený právní názor krajského soudu je nejen přezkoumatelný ale s ohledem na níže uvedené i věcně správný.

Stěžovateli lze přisvědčit jen v tom, že krajský soud pochybil při vyhotovování písemné formy svého usnesení na str. 4 odst. 7 věta poslední, když zde uvedl cit.: „*Vzhledem k tomu, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, nebyla splněna podmínka vyčerpání opravných prostředků a přezkum takového rozhodnutí správním soudem by znamenal porušení subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.)*". Dílčí pochybení krajského soudu v psaní spočívá jen v tom, že za slovem „*námitky*" chybí slova, „*které vzal zpět*". K této chybě došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení usnesení a které jsou každému zřejmé. Zřejmost takové nesprávnosti zřetelně vyplývá zejména z porovnání výroku usnesení s jeho odůvodněním, i z jiných souvislostí.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení totiž srozumitelně vyplývá, že nepřípustnost podané žaloby krajský soud dovozuje nikoliv proto, že by stěžovatel nepodal proti napadenému rozhodnutí námitky (ze skutkových zjištění krajského soudu vyplývá zřetelně opak), ale z toho důvodu, že tyto námitky (opravný prostředek) vzal žalobce zpět [tedy z proto, že stěžovatel svým postupem ve správním řízení (zpětvzetí námitek) neumožnil meritorní přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze strany příslušného správního orgánu již ve správním řízení]. Právě takový stav věci (absence meritorního přezkoumání napadeného rozhodnutí ve správním řízení) představuje nepřekonatelnou překážku k následnému meritornímu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí ze strany správního soudu. Toto pochybení krajského soudu proto

nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného usnesení, neboť jiný výklad nedává žádný smysl.

Stěžovatelem vytýkané pochybení krajského soudu je tak nutno považovat za běžnou písařskou chybu (za omyl při písemném vyhotovování napadeného usnesení) a nikoliv za zásadní vadu, mající ve svém důsledku za následek nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro nesrozumitelnost.

Oporu ve spise má i následný právní názor krajského soudu o opožděnosti podané žaloby ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2013, č. j. X. Z obsahu předloženého spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovateli bylo rozhodnutí o zastavení řízení (ve věci podaných námitek) doručeno dne 18. 1. 2013. Konec lhůty k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí (srov. § 72 s. ř. s.) tak připadl na den 18. 3. 2013. Stěžovatel však svou žalobu podal až dne 13. 1. 2014, resp. k poštovní přepravě dne 10. 1. 2014. Učinil tak zjevně (na prvý pohled) opožděně. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani nynější stěžovatelova argumentace, že dne 15. 2. 2013 odeslal žalované prostřednictvím místní pošty své výhrady proti jejímu rozhodnutí o zastavení řízení, které nadto ani nebyly krajskému soudu stěžovatelem doloženy.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů konstatuje, že důvody, pro které byla žaloba krajským soudem odmítnuta, a to vztahu k oběma správním rozhodnutím, mají dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních krajského soudu. Za tohoto stavu nemůže obstát ani námitka stěžovatele, že je napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když se krajský soud žalobou nezabýval meritorně, resp. neposoudil zákonnost napadených rozhodnutí skrze uplatněné žalobní body. Pokud před krajským soudem nebyly dány podmínky pro meritorní přezkoumání napadených rozhodnutí, není zde jakéhokoliv důvodu k tomu, aby se krajský soud podanou žalobou zabýval věcně. To platí i pokud jde o splnění procesních podmínek k tomu, aby se krajský soud zabýval správností postupu žalované v námitkovém řízení a podmínkami pro jeho zastavení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Ads 133/2012 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2015, č. j. 33 Ad 2/2014 – 46, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem Mgr. Martinem Bauerem, který podle obsahu spisu dne 19. 2. 2016 nahlížel do spisu a pořizoval si z něj fotokopie v době od 9.50 hod. do 10.15 hod. za účelem přípravy

odůvodnění kasační stížnosti, a dne 26. 2. 2016 vypracoval doplnění kasační stížnosti v zastoupení stěžovatele J. T., které datově doručil Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne (26. 2. 2016). Za tohoto stavu činí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů částku 3.146 Kč [dva úkony právní služby po 1.000 Kč dle ust. § 7 bod 3 a ust. § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, kterým je podání ve věci samé a k ust. § 11 odst. 1 písm. f), odst. 3 již citované vyhlášky, jímž je prostudování spisu; dva režijní paušály po 300 Kč za jeden dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Jiné úkony právní služby nebyly doloženy. Jelikož zástupce stěžovatele je advokát, jenž je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 2.600 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, jež činí 21 %, tj. o částku 546 Kč. Celková částka 3.146 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu